

Být těhotná je sice krásná životní etapa, ale objevuje se při ní řada problematických situací. Jednou z nejhorších je ta, která by se dala nazvat *Nemám co na sebe*. Každý kousek oblečení, jenž vám třeba ještě před týdnem seděl nebo jste se do něj alespoň po 10minutovém boji nasoukali, se sráží před očima. Věci nošené před těhotenstvím se vám vysmívají z ramínek a vy jen doufáte, že jednou opět nastane jejich chvíle.

Každopádně, každé vystrčení nosu z domova znamená trápení se před otevřenou skříní. Jakmile u nás doma zazní: „Jdu se oblíknout,“ muž se odebere na gauč a mlčí, aby nevyvolal bouři větší, než jaká nutně musí nastat. Na svém poměrně bezpečném stanovišti se tváří, jako by v místnosti vůbec nebyl, ba jako by se raději snad ani nenarodil. K této taktice se uchýlil po několika marných pokusech uchlácholit mě humorem i vážnou řečí o tom, jak moc mi to sluší. Neosvědčilo se ani jedno, a tak raději tiše doufá, že se přece jen obléknu dřív, než bude pozdě kamkoliv chodit.

Do ložnice odbíhám plná entuziasmu. Konečně mám příležitost se trochu víc vyparádit, ať každý vidí, jak mi ta tvorba nového života svědčí. Po první minutě ale zaznamenávám drobné potíže. Když už zkouším třetí triko, které po přetáhnutí přes břicho praská ve švech, načez vyšponování nevydrží a vylétne mi pod prsa, sem tam vzduch pročisne jadrnější slůvko.

Po pěti minutách už vzduchem lítá oblečení i dosti peprná slova. Po sedmi je oděvy mláceno o zem. Skříně je

vyhazováním složeného oblečení vyprázdněna a následně opět naplněna vřazováním zmuchlanin. Prohlašuji, že se na to můžu vykašlat a nikam nejdu.

Sedím na hromadě rozházených svršků a přemáhám pláč. Muž nahlédne jen škvírkou v pootevřených dveřích a chce se na něco zeptat, když však vidí scénérii doplněnou mým nenávisným pohledem, opět se vrátí ke své taktice. Omlouvám se nenarozenému dítěti, že se objevilo v lůně hysterky, a zpod sebe vytahuju cokoliv, co mi přijde pod ruku. Ve zmačkaných šatech, co mi břicho zvedá téměř nad zadek, vyzvedávám v obýváku muže, který už raději ani nenavazuje oční kontakt. Odcházíme a míříme do prvního obchodu s oblečením, kde si kupuju něco, do čeho se za týden zase nenarvu.

16 věcí, které vás naučí jedině těhotenství

Ne nadarmo se těhotenství říká jiný stav, skutečně jím je. Po obvykle náročnějším prvním trimestru přichází krásné období, kdy je člověku dobře a může si užívat pohyby mimča i úsměvy všech okolo, kteří na vás hledí jako na porcelánovou panenku, u níž hrozí, že se při prudším pohybu rozpadne na tisíc kousků. Tedy hlavně v případech blízkých. Druhou skupinou lidí jsou tací, co mají pocit, že „když se kdysi rodilo na poli během sklízení brambor“, mohla byste klidně jít kopat válečné zákopy nebo zdolávat osmítisícovku.

Na tohle a mnohé další věci přijdete, až když nosíte pod srdcem malého človíčka. Sepsala jsem 16 z nich...

1. Fakt, že se do šatů vaší původní velikosti nacpete, znamená, že se z nich zase samy dostanete. Doporučení: Mít po ruce nůžky nebo číslo na hasiče.

2. Na počátku se objeví noví nepřátelé... hlavními zástupci jsou lidé v městské hromadné dopravě a lednička...

Uvedený domácí spotřebič vydává nechutný pach (stejně jako mnozí cestující v MHD), jež nikdo jiný než některé těhotné ženy necítí.

3. Dobrou zprávou je, že z řady nepřátel se postupem času stanou nejlepší kamarádi. Osobně ledničku cca od pátého měsíce miluji tak, že ji někdy navštěvuji i v noci

4. Klidně můžete sestavit podrobný plánec veřejných

toalet... Případně míst, kam se dá zaběhnout ve stavu nouze.

5. Řada lidí si o vás myslí, že jste mimo... A často opravdu jste.

6. V lepším případě se pletou a mimo nejste... Jen přemýšlíte o důležitějších věcech, jako například zda vyzkoušet látkové pleny, či nikoliv. Pokud to jde, snažte se je pochopit, holt mají potřebu zabývat se nesmysly, třeba finančními ciframi na firemní poradě (Pche! Nevědí, co jsou to starosti!).

7. Funíte po pár krocích. Není divu, vaše plíce jsou utlačovány.

8. Nenávidíte kohokoliv v MHD, kdo vás nepustí sednout. Ovšem... máte přece svoji důstojnost... a tak ladně (asi jako buldozer) vlajete kolem tyče a tváříte se, že jste naprosto v pohodě (byť nemůžete dýchat, chce se vám na záchod a modlíte se, abyste už byly v cíli, protože těžiště vašeho těla se nachází nezvykle jinde, takže vyrovňávání jízdy je náročnější než kdy dřív).

9. Chce se vám brečet i u reklamy na prací prášek, protože ta paní se tak upřímně raduje, že má čisté prádlo... Anebo, jako mně, nechce a přijdete si divně, protože by se vám prý chtít mělo. Takže brečíte kvůli tomu.

10. Lidé se vám snaží sahat na břicho. Dodnes jsem nepochopila proč!

11. Pokud vám také nejprve naroste hrudní výbava, přijďte si neodolatelná... Dokud její velikost nepředčí břicho.

12. Marketing vás miluje! Stačí dát na obyčejný bylinkový čaj obrázek těhotenského břicha a má vás v hrsti!
13. Dostaví se záchvat hnězdění a domácích prací. Může být i nebezpečný... při manuální nezručnosti se háček při háčkování dostává velice blízko očí.
14. Tváříte se, že maminkovské weby jsou pro vás úplnou neznámou. Děláte kyselé obličejy při vyslovování slov jako eMimino, a přece se tam občas podíváte, abyste porovnali svoje zkušenosti s ostatními... ani nevíte jak, náhle z vás je stálá uživatelka.
15. Přesvědčíte sama sebe, že čokoláda nebo jiné sladkosti obsahují celou plejádu vitamínů, minerálů, esenciálních mastných kyselin, stopových prvků, vlákniny a nula procent tuku a cukru.
16. Změníte literární výběr. Najednou se vám na stolu válí knihy o početí, těhotenství a mateřství. Obvykle se ani do jedné nepodíváte, ale máte je, takže jste už teď báječná matka, co nenechává nic náhodě.